

πρό τῆς ἐξετάσεως τῶν προφῶν, τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν ἀπο-
πάτων ἐν τοῖς ἀνωτέρω σχολείοις, διὰ τὴν ἰδίαν ἐπιτροπὴν
ἂν εἶνε δυνατὴ καὶ μιᾶς στιγμῆς παραμονῆς ἐντὸς αὐτῶν.
Πρὸς τοῦτοις, ἂν τῆς μείνῃ ὄρεξις ὕστερον ἀπὸ τοιαύτην
ἐντύπωσιν, ἂς ρίψῃ τὸ μάτι τῆς καὶ ἐπὶ τῶν αὐλῶν, τῶν
ἀποίων τὰ μόνα ψυχαγωγικά πλούτη εἶνε οἱ συναγελαζόμε-
νοι χοῖροι καὶ τὰ ὄρνιθια, μὲ τὰ μωσαϊκὰ τῶν ἀφοδευμάτων
τῶν, ἐκεῖ ὅπου τὰ παιδιά περιπατοῦν, παίζουν, ψυχαγω-
γοῦνται, καὶ ἀναπνέουσι. Καὶ νὰ συντάξῃ ὕστερον τὴν ἐκθε-
σίν τῆς, τὴν ὁποίαν θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν ζητήσαντες, νὰ
δημοσιεύσωμεν.

Καὶ τίς Κυνουριεύς καὶ τίς διαβάτης τοῦ Ἁγίου Πέτρου
καὶ τίς κοσμοπολίτης δὲν γνωρίζει τὸν ἐν Ἁγίῳ Πέτρῳ ἱ-
στορικὸν παπᾶ Σπύρον Παπανικολάου; Ὅσοι δὲν τὸν ἐγνώ-
ρισαν ἔχουσι δίκαιον νὰ καταφέρωνται κατὰ τῶν κληρικῶν
καὶ ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν ἔχουσι πάλιν δίκαιον νὰ τοὺς κηνη-
γοῦν, διότι μᾶς ἀφήρσαν ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν αἰσθημάτων,
τῆς καρδιάς, τῆς ἀγάπης, τῆς εὐφύτας, ἕναν τέτοιον ἄνθρω-
πον καὶ τὸν περιέβαλον κακῆ μοίρᾳ τὸ μελαγχολικὸν ράσ-
πον, ὅπερ ὁμοίως δὲν τὸν ἀναγκάζει νὰ μὴ διατηρῆται πάν-
τοτε εὐθυμὸς, εὐλικρινὴς, ἀπέσιττος, ἀξιαγάπητος ἐν γένει.
Ὁ βίος τοῦ ὅλος εἶνε μία ἰλαρωτάτη σειρά ἀνεκδότων καὶ
μία συνεχὴς ἐθελουσία τοῦ ὑπὲρ τῆς εὐπραγίας τῶν φίλων,
τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ἐν μέσῳ τῆς κληρικῆς ὑποκρισίας,
ἀμαθείας καὶ ὕλισμοῦ ἅτινα μᾶς κατεπλημύθησαν καὶ ἀ-
πογοητέυσαν, ἕνας τέτοιος παπᾶς μας — διότι εἶνε παπᾶς
ὅπως τοὺς ἐνοοῦμεν ἡμεῖς — ἀξίζει τῆς ἰδιαίτερας μνείας
τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» μεθ' ἐνὸς ἐγκαρδίου «καλῶς ὄρισε»
διότι ἀπὸ χθὲς ἔχομεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ξενίζῃ ἢ
πάλις μας.

Ἐπανήλθεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ διαπρεπὴς παρ'
ἡμῖν ἡθαποιὸς κ. Λεκατσᾶς πρὸς τέλειον καταρτισμὸν τοῦ
θιάσου τοῦ διὰ τὰς ἐκεῖσε παραστάσεις του.

— Αἱ ἐλπίδες τοῦ κ. Χαραλ. Κανελλοπούλου, τελώου
Γαλαξειδίου, ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐσβέσθησαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰωάν-
νης ἀπεβίωσεν ἐκ τραυματικοῦ τετάνου. Εἶθε ὁ Ὑψίστος πα-
ρηγορήσει τοὺς θλιμένους γονεῖς καὶ ἐπαναφέρει ἐπὶ τῶν χει-
λέων αὐτῶν τὸ ἀείποτε ἐπανθῶν γλυκὺ μευδιάμα.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Τίς ὁ ἐπιβλητικὸς οὗτος καὶ μετὰ προστατευτικῆς εὐμε-
νείας περὶ αὐτοῦ ἐτάζων, ἀκατάπαυστος μηχανὴ μευδιαμά-
των καὶ χειραψιῶν, ὃ οὐδέποτε ἀπομονούμενος, καὶ ὡς κομήτης,
ἂν ὄχι ὑπὸ φωτὸς, ἀλλ' ὑπὸ ταπεινῶν ἐκλογέων καὶ θεσιθη-
ρῶν περικυκλούμενος; Δέχεται ἐπιστολάς, ὅσας δὲν δέχεται
ἢ φιλαρεσκωτέρα αἰοῖδος θεάτρου, πρὸ αὐτοῦ ἀποκαλύπτου-
ται, ὡς πρὸ διαβάσεως σταυροῦ οἱ κλίμακες τῶν ὑπουργείων
τριζοῦσιν, ὡς ἂν διαμαρτύρονται πρὸ τῆς τυραννικῆς τῶν ἀ-
νεβοκατεβασμάτων του ἢ αἰθουσα τῆς βουλῆς διατηρεῖ ἀ-
κόμη εἰς τὰς ἡχοῦς αὐτῆς τὰ ὑπνολάλα ἢ τελευταία ρακώ-
δους συνειδήσεως ἀποτρίμματα καὶ καὶ ὄχι του. Τίς οὗτος;
Ὑπῆρξεν ἀμαξήλατης, ἀλαταποθηκάριος, ὕστερον κατακτη-
τῆ; ἀγγρῶν καὶ οἰκοπέδων, τὴν ἀπαγγέλλεται τὸν βουλευτὴν.

Τίς ὁ ἀστραπᾶς εὐγλωττίας διαχέων καὶ συγγραφεῖς καὶ
κώδικας ἀνὰ στιγμὴν, ὡς ἐφεδρεῖαν παρατάσσων εἰς τῶν ἐ-

πιχειρημάτων αὐτοῦ τοὺς στοίχους, καὶ ρευστοποιῶν τὸν λό-
γον, καὶ ἀναφῶν τὴν φωνὴν καὶ καταφέρων τὴν τυγμὴν καὶ
κάθιδρος καὶ συναρπάζων καὶ θαυμαζόμενος; — Ἄ! εἶνε δι-
κηγόρος! Καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τόσα ὄματα ἐναγωνίως
προσβλέπουσιν, ὃ σιγηλὸς καὶ ἀπαθὴς, ὃ ἐπὶ τεμαχίου χάρι-
τοῦ σημειῶν ἱερογλυφικὰς γραμμὰς, πρὸ τοῦ ὁποῖου, ὡς πρὸ
εἰκόνης Παναγίας, μητέρες κλαίουσι, καὶ φωναὶ ἀγωνιῶντων,
ὡς πρὸ ἀγγέλου σωτῆρος, ἀνατείνονται; Ἄ! εἶνε ἰατρός! Ὁ
ἄλλος πάλιν, ὃ κλωστομύσταξ καὶ ὑψαύχην καὶ περιχρυσος,
ὃ δεσμῶν καὶ λῦων, ὃ τὴν κόριν τῆς ὁδοῦ διὰ τοῦ ἵππου τοῦ ἐ-
γείρων καὶ διὰ τοῦ ξίφους τοῦ ἀνιλεῶς κακοποιῶν τὰ λιθό-
στρωτα, εἰς ὃν ὃ πόλεμος εἰσέτι εἶνε ὄνειρον, ὡς εἶνε οὗτος
τὸ ὄνειρον τόσων γυναικῶν, τίς εἶνε ὃ καλότυχος; — Εἶνε
ἀξιωματικὸς!

Ἄλλ' ὃ ταλαίπωρος ἐκεῖνος, ὃ διανύων τὸ τόσῳ ἡμέρον
καὶ ὀμαλὸν κατ' ἐπιφάνειαν, ἀλλ' ὄντως τόσῳ ἀχαρὶ καὶ ἀ-
γωνιώδες στάδιον; Οὐδέμῃ λάμψις ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ἐπ-
αγγέλματος του, ὅπερ φέρεται ἐπὶ τοῦ βίου του, ὡς ὃ ἀχθοφό-
ρος τὸ ἄχθος ἐπὶ τῆς ράχεώς του. Οὐδὲ δούλοι πειθαρχοῦν-
τες ὑπὸ τὸν ἦγον τῶν σαλπίγγων τὰς διαταγὰς του ἀνα-
μένουσιν, οὐδ' ἢ πατρὶς καὶ τὸ συμφέρον τὸν προάγουσιν ἐπὶ
τοῦ βήματος κεραιῶν τῶν ἀντιφρονούντων ὑπὸ τὴν γάλαζαν
τῶν χειροκροτημάτων τῶν ὁμοφρόνων, οὐδὲ ὃ θάνατος τὸν
προσκαιεὶ περιόδοξον ἀντίπαλον ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀσθενείας.
Ἄλλ' ὡς ἢ Σταχτοπούτα τοῦ μύθου, διὰ τὴν ὁποίαν ἔμεινεν
μόνον ἢ στάχτη τοῦ μαγειρείου, τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἀπο-
λαουσιῶν τὴν αἴγλην, τὰς ἡδονὰς καὶ τοὺς ἀδάμαντας, οὕτω
καὶ ἐκεῖνος τελεῖ τὸν προορισμὸν του μέσῳ τῆς ἀσπλαγχοτέ-
ρας καὶ ἀχαριστοτέρας ἡλικίας, ἐν μέσῳ παιδιῶν, διὰ τὰ ὃ-
ποῖα ἢ γλυκυτέρα στιγμὴ εἶνε ἢ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεώς
του, τὸ πικρότερον ἰατρικὸν οἱ λόγοι του, ἀπειθουσίντων, ποι-
νηρῶν, κακεντρεχῶν, μυρίας ἐκδικήσεις ἐπινοουσίντων κατ' ἐ-
κείνου, ὅστις, πελεκᾷ τῆς μαθήσεως, ἔρχεται νὰ θρέψῃ τὰ
νεογνὰ του σχίζων τὰ ἴδια σπάγγα ἀλλὰ τὰ νεογνὰ πρὸ
τοῦ ρέντους αἵματος τῶν σπλάγγων καταλαμβάνονται ἀ-
πλοῦστατα... ὑπὸ ἀηδίας, καὶ ὃ ταλαίπωρος πελεκᾷ πρὸ
τῆς τόσης ἀφιλοστοργίας ἀποχαιρετίζων καὶ ὑπομονὴν καὶ
στοργὴν, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθῇ σχίζων τὰ σπλάγγα του, με-
ταφέρει τὴν θυσίαν ἐπὶ τῶν παλαμῶν καὶ τῶν ράχεων τῶν
μικρῶν του... διὰ τοῦ ξύλου. Καὶ ἐπέρχεται οὕτω ἀλληλέγ-
γυός τις ἐργασία ἐχθροπραξιῶν, καθ' ἣν ὃ **διδάσκαλος**—

ἂς τὸν εἴπωμεν τὸν ταλαίπωρον μετ' ὄνομά του— ἀσκείται
ὡς οὐδεὶς περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ροπαλοῦ, οἱ δὲ μαθηταί, ὡς
οὐδεὶς, περὶ τὰς μικροπονηρίας καὶ τὸ ψεῦδος. Μαστιγώνει ὃ
διδάσκαλος, καὶ τὸ παιδίον μισεῖ πτυεῖ ὃ διδάσκαλος, κατὰ
τοῦ προσώπου τοῦ μαθητοῦ, καὶ ὃ μαθητὴς πτυεῖ κατὰ τῆς
μνήμης του. Ἡ παιδικὴ ἡλικία, ἢ χρυσὴ καὶ γελόεσσα πρὸς
πάντας, μόνον πρὸς τὸν πτωχὸν διδάσκαλον εἵμαρται νὰ παρ-
ίσταται ὑπὸ τὴν εἰδεχθεστάτην καὶ τυραννικωτάτην αὐτῆς
ὄψιν. Καὶ μήπως εὐρίσκει χάριν παρὰ τῇ λοιπῇ κοινωνίᾳ;
Ὅταν τὰ παιδιά καταστῶσιν ἄνδρες, καὶ ἐπαναβλέπωσιν
ἐνίοτε ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς ἀναμνήσεως τὴν πρώτην ἡλι-
κίαν μὲ τὰς μυρίας εὐτυχίας τῆς, σπανίως, σπανιώτατᾳ ἢ εἰ-
κῶν τοῦ διδασκάλου παρίσταται πρὸ τούτων ὡς μιὰ τῶν μυ-
ρίων ἐκείνων εὐτυχιῶν νομίζετε ὅτι τὰ ἔχνη τῶν ραβδοκο-
πημάτων δὲν ἐξηλεθίσθησαν τῶν χειρῶν των, ὅπως τῆς μνή-
μης των τὰ ἔχνη τῆς γραμματικῆς, καὶ ἐκδικοῦνται ἡδὴ ἐν
ἀνέσει τὸ κωμικώτατον τῶν μνημοσύνων τελούντες διὰ τὸν
διδάσκαλον. Καὶ τίνος ἄλλου τὸ ὄνομα, οὕτως ἀθαιρέτως ἀ-
ποκεφαλίσθην, περιέρχεται ἀνὰ τὰ στόματα, πτώμα οἰκτρὸν

της πάλαι πρό του Αγώνος και ἐπ' αὐτοῦ δόξης, οἰοῦναι σύμ-
βολον ἀδεξιότητος, γελοιοῦντος, στενοκεφαλίας, σχολαστικώ-
τητας, μιωρίας; δάσκαλος! λέγουν. Καί ἡ φαίδρα Μούσα
ἀποκρυσταλλοῦ τὴν εἰκόνα τοῦ δασκάλου ἐν τοῖς ρέουσι στί-
χοις τοῦ *Tire-Lire*. Τὸ μόνον παράσημον, ὅπερ ἀπονέμεται
τῷ διδασκάλῳ εἶνε ἡ σχολαστικότης, καὶ ἐλησμονήθη ὅτι
ἄλλοτε, ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν, νομίζω, οἱ νομικοὶ ἐκαλοῦντο
Σχολαστικοί, καὶ ὅτι δύναται νὰ ἦνε τις σχολαστικὸς χωρὶς
νὰ ἦνε διδάσκαλος, διότι ἡ νόσος αὕτη δὲν πηγάζει ἐκ τῆς
γραμματικῆς, ἀλλ' ἐξ εἰδικῆς τινος διασκευῆς τοῦ ἐγκεφά-
λου. Ὁ δικηγόρος, μεταχειριζόμενος ἐν οὐδένῳ τὰς στρε-
ψοδικίας του, ὁ ἱατρος παρέχων καὶ διὰ τὴν ἀσημοτάτην ἀ-
διάθεσίαν τὰς γραπκὰς συνταγὰς του ἄπου εἰς λόγος θά ἤρ-
κει, ὁ βουλευτὴς ἀπασχολῶν παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν ὕ-
πουργόν διὰ τὰ προσωπικά του, ὁ ἀξιωματικὸς ὁ νυχθημε-
ρῶν ἐπιδεικνύων τὴν χάριν του ἐπὶ τοῦ ἵππου του, πάντες
εἶνε σχολαστικοί. Ἀλλὰ τὰ ἐπαγγέλματα ταῦτα στίλβουσι
καὶ καταγοῦσιν, ἐνῶ δὲ διδάσκαλος ὁμοιάζει μικρὸν ὠρολόγι
τῆς τσέπης, πολυτήμωξ, ἀλλ' ἀφανῶς ἐργαζόμενον, τοῦ ὁ-
ποίου τὸ τικ-τάκ δὲν ἀκούετε, καὶ ἡ ἐκαστοτὴ ἐξοδος ἐκ
τῆς τσέπης εἶνε ἀστραπιαία, χρυσοῦν ὅμως ὠρολόγιον.

Καὶ ἀνὸ διδάσκαλος τύπτη, ὁ βουλευτὴς διαφθείρει, ψεύ-
δεται ὁ δικηγόρος, σκοτώνει ὁ ἱατρὸς, καὶ ὁ στρατιωτικὸς...
ἀργεῖ. ἔστω δὲ ἀνὰ τὴν ἀπὸ νομοκρατικῆς καὶ ἀποκρίσεως
νομίας καὶ τὸν κτλ. καὶ τὸν κτλ. ἀποκρίσεως καὶ τὸν κτλ.

6 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 6
ΤΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ
Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ
Μετὰφράσις Δ. Κακλαμάτου.
(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 570)
— Τὸν ἀγαπᾷς! ὑπέλαβεν ἡ μαρκησία, μὴ δυναμένη νὰ
ἀποκρύψῃ τὴν ὀργὴν της; Πῶς εἶσαι πάντοτε ὑπερβολικῆ,
καὶ θέλεις νὰ νομίζῃς ὡς ἀληθινὸν ἔρωτα ἓνα παιδιᾶτικο
παιγνίδι. Ὁ Γάστων καὶ σὺ μεγαλώσατε μαζύ. Ἐνόμισες
ὅτι ἔπρεπε πάντοτε νὰ ζῆτε μαζύ καὶ ὅτι δὲν μπορεί νὰ
ἦσαι εὐτυχὴς χωρὶς τὸν δοῦκα. . . Ὅλα αὐτὰ εἶνε τρέλλαις,
παιδί μου.
— Μητέρα, ἀνέκραξεν ἡ Κλαίρη.
Ἄλλ' ἡ μαρκησία εἶχεν ἀρχίσει καὶ ἡ παρουσιαζομένη

τορικῶν σχημάτων, τινῶν ἀναμνησκόντων τὴν γνωστὴν
γαλλικὴν παροιμίαν περὶ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ γελοιοῦ, δι' ἀν-
τιθέσεων, παραθέσεων, σχετικισμῶν, ἀποστροφῶν, ὀπτα-
σιῶν, ὁ κ. Διευθυντὴς καλλιγράφει τὴν εἰκόνα τοῦ ἀληθι-
νοῦ διδασκάλου του, οὐχὶ ψυχροῦ τινος καὶ σκαίου, χυδαίου
καὶ ἀβελτέρου, οὐδ' ἐξ ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους μόνον ἀμεί-
μηλε τὸ σφῖν καὶ τὸ σφῶν καὶ τὸ μὲν ἦδε τὸ νῦν» κατὰ
τὸν Ἡρόδικον, δηλονότι μόνον ἡ γραμματικὴ τῶν μορίων ἐ-
ξερευνήσεις, ἀνεῦ ἄλλης βαθυτέρας διδασκαλίας. ἀλλὰ διδα-
σκάλου, ἔχοντος ἐν ἑαυτῷ εἰς τὸν ὑπατὸν βαθμὸν ἀνεπτυγ-
μένας τὰς ὑφίστας καὶ εὐγενεστάτας ἀρετάς, καὶ ἀποτεθει-
μένα ἐν τῇ ψυχῇ ὡς πλείστα ἰδεώδη, ποιητοῦ διδασκά-
λου, τετραμμένου διὰ τῆς Ἑλληνίδος σοφίας, καὶ ταύτης
τῆν θεϊκότητα, οὐχὶ τὴν λέξιν ἐν φρενολήπτου ἐνθουσιασμῷ
ἐρμηνεύοντος. Δῆλον ὅτι αἱ εἰρημένα 36 σελίδες ἀποπνεύ-
σαι πολὺν ὑπερ τῆς διδασκαλικῆς ἀναμορφώσεως ἐνθου-
σιασμόν· ἀγνοῶ δ' ἂν ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κ. Παπαμάρκου
συνοδεύεται ὑπὸ ἴσης δόσεως πρακτικοῦ πνεύματος καὶ παι-
δαγωγικῆς ἐμπειρίας, ἀποτελεσματικῆς ἐνεργούσης, ὅτε
τότε καὶ μόνον εἶνε ἀληθὴς καὶ σεβασμῶς ἀξίος· ἀλλ' ὅτι
γνωρίζω, καὶ πάντες μετ' ἐμοῦ, εἶνε ἡ ἀξιοθρήνητος κατὰ-
στασις τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἐκ τε τῆς ἀτελείας τοῦ παρ' ἡμῶν
ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος, καὶ τοῦ χαμαὶζήλου ἢ τῆς ἡμι-
μαθείας τῶν πλείστων διδασκόντων, διδασκόντων τῶν ὁποίων
τὰς τοιαύτας περιεκτεῖς ιδιότητάς δὲν ἀποκνεῖ μίαν πρὸς
μίαν καὶ συγκεκριμένως νὰ ἀναγράψῃ, καυτηριάζων, ἐν τῷ
λόγῳ του ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος συναδέλφος ἐκείνων, πᾶν οὕτω
παρέχων ἐχέγγυον ἐξακριβώσεως καὶ ἀληθείας τῶν καταγ-
γελιῶν αὐτοῦ.

Ἄν εἶμαι βεβαίως ὁ ἐπιτηδῆσιος νὰ γνωρίσω καὶ ἀναπτύ-
ξω τὰ οἰκτρῶς κείμενα ἐν τῇ καθ' ὅλου ἡμῶν ἐκπαιδεύσει
ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη εἰδικῆς γνώσεως καὶ μελέ-
εὐκαιρία ἦτο πολὺ κατάλληλος διὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὴν καρ-
δίαν της.
— Εἶσαι πολὺ γοητευμένη ἀπ' αὐτὸν τὸν δοῦκα. Εἶνε ἀστα-
τος, ἐλαφρόμυαλος, καὶ καθὼς ζεῦρεῖς ἔχει μερικάς ἐξεις ἀνε-
ξαρτησίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ποτὲ δὲν θὰ διορθωθῇ. Καὶ βλέ-
πῶ τὸ μέλλον με πολλὰς δυστυχίας διὰ σέ. Νὰ σοῦ πῶ!
Θέλεις νὰ μάθῃς τὴν ἀληθινὴ μου γνώμη; Δὲν θὰ ἴδῳ χω-
ρὶς ἀνησυχίαν τὴν πραγματοποιήσῃ αὐτοῦ τοῦ συνοικεσίου.
Ἡ Κλαίρη ἠγορήθη. Αἱ παρειαὶ της ἔγειναν καταπόρφυ-
ροι. Αἱ δύο γυναῖκες ἔμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλαὶ
καὶ παρατηροῦσαι ἡ μία τὴν ἄλλην. Ἐφαίνετο ὅτι ἡ πρώτη
λέξις, ἣτις θὰ προσφέρετο μεταξύ των, θὰ εἶχεν ἐκτακτὸν σπου-
δαιότητα. Ἡ δεσποινὶς Μπῶλιε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν
ἑαυτὸν της καὶ με φωνὴν τρέμουσαν.
— Μητέρα, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ μοῦ ἠμίλειτε ἔτσι. Φαί-
νεταὶ θέλετε νὰ με προδιαθέσητε εἰς τὸ νὰ μάθω καμμίαν
κακὴ εἶδησι. Ἡ ἀπουσία τοῦ δουκὸς μήπως προέρχεται ἀπὸ
αἰτίας, τὰς ὁποίας μοῦ κρύπτετε; Μήπως ἐμάθατε; . . .
Ἡ μαρκησία ἐφοβήθη βλέπουσα τὴν συγκίνησιν τῆς κό-
ρης της. Ἠνόνησε καλλίτερον παρὰ ποτε ἄλλοτε, ὅτι ἡ ἀ-
φοσίωσις τῆς Κλαίρης ἦτο ἰσχυρὰ καὶ βαθεῖα. Εἶδεν ὅτι ἐ-
προχώρησε πολὺ. Καὶ ὀπισθοχωροῦσα:
— Ὅχι, παιδί μου, δὲν ξεῦρω τίποτε, δὲν μοῦ εἶπε κανεὶς
τίποτε. Καὶ μάλιστα, βλέπω ὅτι δὲν μοῦ λένε ἀρκετά. Ἄλ-
λὰ ἡ σιωπὴ τοῦ ἀνεψιοῦ μου με ἐκπλήσσει. Φαίνεται δὲ

της πρὸς τὸ συναισθανθῆναι πως τὴν ἀρρυθμον καὶ παραπαι-
ουσαν μέρψωσιν τὴν ἀπὸ τοῦ Δημοτικοῦ μέχρι τοῦ Πανεπι-
στημίου διήκουσαν. Τοῦ ὑψηλοῦ πανδιδακτῆριου αἱ ἑδραι-
γνωστὸν ὅτι ἐμιάνησαν κατὰ καιροὺς ὑπὸ τῶν ἀνικανότη-
των καὶ πολιτικῶν χαρίτων δυνάσθε νὰ μὴ πατήσετε τὸ
πόδι σας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ νὰ ἐξέλθητε με τοόσο
δίπλωμα, χάρις τῷ ἐπικρατοῦντι πάνυ ἐλευθερίῳ ὄργα-
νισμῷ αὐτοῦ, καὶ τῇ προπαιδευτικῇ εὐνοίᾳ καθηγητοῦ
τινος. Ἀπὸ τῶν Γυμνασίων ἐξεργουεθα, οἱ πλείοσι ὄχι ἀμα-
θεις, οὐδὲ συγκεχυμένῃ τινι παιδευσίῳ κατέγοντες, ἀλλ'
αὐτὸ τοῦτο ἀπαιδευτότατο. Καὶ ἐπειτα φιλοπάτριδες μα-
κρὰν, πολὺ μακρὰν ἡμῶν ἀποθνήσκοντες, κληροδοτοῦσι πο-
σὰ . . . εἰς τὴν κλασικὴν, ἀλλὰ καὶ ρωμαντικωτάτην τῶν
Ἀκαδημιῶν τῆς ὑψηλοῦ, τὴν Ἀκαδημίαν μας, ἐνῷ ἡ κυρία
δημοτικὴ παιδευσις, δεῖται τόσων καὶ τόσων καὶ μόλις ἡρ-
ξάμεθα μεριμνῶντες περὶ μορφώσεως δημοδιδασκάλων, ἐνῷ
εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ χωρία πολλὴ ἡ ἀθλιότης, διδα-
σκάλου ἀποκαθισταμένου τοῦ πρώτου τυχόντος, καὶ σχο-
λείου τοῦ ἀγρηστοτέρου σταύλου· ἐνῷ εἰς τὸν κινδυνεύοντα
ἐλληνισμὸν βούλγαροι διδάσκαλοι διαδέχονται τοὺς πα-
ραιτουμένους Ἕλληνας, ἵνα μὴ ἀποθάνωσιν ἐξ αἰτίας. . .

Γνωρίζετε τί εἶνε ἀκόμη ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὁ δημοδιδά-
σκαλος; Ἐτυχέ ποτε, ἐπισκεφθέντος ἐπαρχιακὴν πόλιν, νὰ
συνορῆσῃ ἡ κατοικία μου πρὸς δημοτικὸν σχολεῖον· σχολεῖον
ἦτο ἐκεῖνο ἢ θακροσταλακτῆριον, ἢ Γολγοθᾶς τῆς παιδικῆς
ἡλικίας, ἐξ οὗ ἐδημιουργοῦντο βασιανίζομενοι, ὄχι θεοί,
ἀλλὰ διεφθαρμένοι, ὑπὸ τὴν ἀδιάκοπον καὶ ἀνιλεπὴ ἐργα-
σίαν τῆς ράβδου, καὶ τῶν βαναυσωτέρων ὑβρεῶν τὴν χάλι-
ζαν κατὰ τῶν κεφαλῶν των; καὶ ὁ διδάσκαλος ἐθεωρεῖτο
ὡς εἰς τῶν ἀρίστων καὶ ἱκανωτάτων· ἐδίδασκεν ἀνάγνωσιν
τοὺς μαθητὰς του ἐπὶ ἀρχαίων κειμένων, αὐτόχρομα καὶ
κωμικώτατα μελοδραματικῆν· ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐ-

τῆς τὸ ἐλάχιστον ἀναγνωστικὸν λάθος ἐτιμωρεῖτο οὕτω
πως, ὥστε οἱ γόοι τῶν μικρῶν μαρτύρων συνείκουν καὶ
τοὺς λίθους· ὁ τουγμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων ἦτο
ἐκεῖ· ἐβλεπα γυναῖκας μονοῦ λειποψυχούσας πρὸ τῶν γόων
ἐκείνων, ποθοῦσας νὰ δράμωσιν εἰς βοήθειαν, καὶ καταρω-
μένας τὸν Νέρωνα ἐκεῖνον, οὐτις ἤκουετο βραχὴν βραχὴν
ἢ ἐπὶ ὀδῆ: «Ἄτιμα παιδιὰ! ἄτιμα παιδιὰ!» ἡ μόνη φρά-
σις, ἐξ ἧς συνέκειτο τὸ λεξικὸν τοῦ ὡς παιδαγωγοῦ. . . Ἀλ-
λαχοῦ πάλιν εὐρισκομένου ποτὲ ἐμοῦ, ὁ κανδηλιανάπτης τῆς
ἐκκλησίας παραιτεῖται αἶψην· μετ' ὀλίγον ξεφουτρώνει ὡς
διδάσκαλος, παιδαγωγός, διευθυντῆς ἰδιωτικοῦ Λυκείου!
Μία πλύστρα διεμοίρασε σσφώτατα τὰς ὥρας τῆς μεταξὺ
τῶν ἀσπρροῦχων τῆς, καὶ τῶν μικρῶν κορασιῶν ἅτινα
συνῆγεν εἰς σχολεῖον ἐν τῷ πλυστηρίῳ τῆς. Ἄφινουσα τὸ
ἀλφαριθμητικὸν καὶ τὴν βέεγαν τῆς, ἐκουβαλοῦσε γυμνόπους
τὸ νερόν ἀπὸ τὴν βρύσην διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς. Διπλοῦν
κέρδος.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι πταίει καὶ ὁ διδάσκαλος διὰ τὴν εἰκόνα
τὴν ὁποῖαν ἐπειράθημεν ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀρθρου νὰ ἔχομεν γραφῆ-
σωμεν αὐτοῦ. Ἐπισπώμεν ὅτι διὰ τῶν προσπαθειῶν, αἴτι-
νες ἤρχισαν νὰ καταβάλλωνται ὑπερ ἀναμορφώσεως τοῦ συ-
στήματος τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, τοῦ θεμελίου πά-
σης ἄλλης παιδείας καὶ πολιτικῆς ἀρετῆς, οἱ ὄροι οὗτοι θὰ
μεταβληθῶσιν ἐπ' ἀγαθῷ, καὶ τῶν ἐλληνοπαίδων ἀληθῶς
διαμορφωμένων καὶ τοῦ ἀχάριτος διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλ-
ματος χάριν εὐρίσκοντος καὶ εἰς τὸ ἐμπρόσπον ὕψος αἰρούμε-
νου παρὰ τε τοῖς μαθηταῖς καὶ τῇ λοιπῇ κοινωσίᾳ. Προχθεῖς
ἀκόμη οἱ συμπολιταὶ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, ἐπισκεφθέντες
τὰς πρώτας δημοσίας ἐξετάσεις τοῦ πρὸ ἔτους συσταθέντος
προτύπου σχολείου, ἀπῆρχοντο μονοῦ ἐκθαμβοὶ διὰ τὴν
θαυμασίαν καὶ ἀπροσδόκητον ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν μὲρ-

ὅτι ὁ Γάστων καταγίνεται πολὺ εἰς τὴν διπλωματικὴν.
Ἡ Κλαίρη καθυσάχασεν. Ἀπέδωκε τὴν κάπως ζωηρὰν
ὀμιλίαν τῆς μητρὸς τῆς εἰς δυσαρέσκιαν τὴν ὁποῖαν οὔτε
αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρήσῃ ὡς ἄδικον. Καὶ ἀναλαμβάνουσα
τὴν γαλήνην τῆς:

— «Ε! μητέρα, ὀλίγη ὑπομονὴ ἀκόμη. Ὁ δούξ μᾶς ἐν-
θυμεῖται, εἶμαι βεβαία, καὶ θὰ τὸν ἰδοῦμε καμμιὰ ἡμέρα
ἐρχόμενον, ἔξαφνα ἀπὸ τὴν Πετροῦπολιν.»

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, πτὸ εὐχουμάκι. Ἐν τούτοις σήμερον
ἔρχεται καὶ ὁ ἀνεψιός μου Γρεφὸν με τὴν σύζυγόν του καὶ
ἴσως ἔχουν αὐτοὶ καμμιὰ εἰδήσι.

— «Α! νὰ ὁ Ὀκτάβιος ἔρχεται μαζί μὲ τὸν κ. Μπασε-
λίνον, εἶπεν ἡ δεσποίνις Μπωλιὲ ἐγειρομένη μετὰ ζωηρό-
τητος, ἵνα διαφύγῃ συνομιλίαις τόσον δυσαρέστου δι' αὐτήν.
Ἡ νέα ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης καὶ ἐπρόχώρησε πρὸς τὸ ἀνδρ-
ρον. Ἦτο τότε εἴκοσι δύο ἔτων καὶ εὐρίσκετο ἐν ὅλῃ τῇ
λάμψει τῆς ὠραιότητος τῆς. Τὸ ὑψηλὸν τῆς ἀνάστημα ἦτο
ἀμιμῆτως κομψόν. Καὶ οἱ βραχιόνες, θαυμασίως προσκε-
κολλημένοι εἰς λευκοτάτους ὤμους, ἀπέληγον εἰς χεῖρας βα-
σιλίσσης. Αἱ χρυσαὶ τῆς τρίχες, ἀναδεδεμένοι ἐν τῇ κορυφῇ
τῆς κεφαλῆς, ἄφινον νὰ βλέπῃ τις καταστρογγυλὸν τράχη-
λον ροδαλῆς λευκότητος. Ἐλαφρῶς κλίνουσα πρὸς τὰ ἐμ-
πρὸς, ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐστηριγμένας ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ κιγ-
κλιδωτοῦ τῆς κλίμακος, ἐκφυλλίζουσα μηχανικῶς ἐν ἑκ τῶν
λουλουιδίων τῶν ἐπ' αὐτῆς εὐρισκομένων, ἐφαίνετο ὡς ἡ ζῶ-

σα ἐναρξάσις τῆς νεότητος, ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ καὶ τῇ ὀρο-
σίᾳ τῆς.

Ἡ κ. Μπωλιὲ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν ἐκάλυψε διὰ τῶν
βλεμμάτων τῆς θαυμάζουσα αὐτήν. Ἐπαῖτα ὕψωσε τὴν κε-
φαλὴν αἰωπηρῶς καὶ ἐξέβαλε τελευταῖον στεναγμὸν. Ἦδη
ἡ ἄμμος τοῦ ἀνδρῶν ἐπρίξεν ὑπὸ τὰ βήματα τῶν ἐρχομέ-
νων καὶ αἱ φωναὶ των ἔφθονον συγκεχυμένοι μέχρι τῆς αἰ-
θούσης. Ὁ κ. Μπασελίνος ἦτο κοντὸς, ἐξηκονταετῆς περι-
πού, καταστρογγυλός, ἐνεκα τῆς ἀναγκαστικῆς ἀκίνησις
τῆς ζωῆς τοῦ γραφείου. Μὲ πρόσωπον κατακόκκινον ὑπὸ
κόμην λευκὴν, ἀμέμπτως ἐξυρισμένος, φορῶν μαῦρα, ἦτο ὁ
τέλειος τύπος συμβολαιογράφου τῶν ἀρχαίων χρόνων. Ἀ-
φωσιωμένος ἐκ βάθους ψυχῆς εἰς τοὺς εὐγενεῖς πελάτας του,
λέγων «κυρία μαρκησία» μεθ' ὕψους εὐλαθεῖς, ὑπεστήριζε
τὰ συμφέροντα τῆς οἰκογενείας τοῦ Μπωλιὲ δικαίωματι γεν-
νήσεως. Οἱ Μπασελίνοι ἦσαν συμβολαιογράφοι τῶν κυρίων
τῆς χώρας πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων. Καὶ ὁ τελευταῖος
τῶν δημοσίων τούτων λειτουργῶν ἐφύλαττεν ὑπερφάνως
ἐντὸς τοῦ γραφείου του ἔγγραφα τῆς ἐποχῆς τοῦ ἸΑ' Λου-
δοβίκου, ἐν οἷς διεκρίνετο ἡ ἀξεστός καὶ φουδαλικὴ ὑπο-
γραφή τοῦ μαρκησίου Ὀνωρίου-Γακώβου-Ὀκταβίου Μπωλιὲ
καὶ ἡ σφραγίς τοῦ Ἰωσήφ-Ἀντωνίου Μπασελίνου, βασιλικοῦ
συμβολαιογράφου.

Ἡ εἰς τὸ φρούριον ἐπιστροφή τοῦ Μπωλιὲ παρ' ὀλίγον
ἐφρόνευεν ἐκ χαρᾶς τὸν ἐξαιρετὸν ἄνθρωπον. Δι' αὐτὸν ἡ ἐ-

φρωσιν τῶν παιδιῶν των, τῆς ὁποίας ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ βασιλείου στερούμενοι, οὐδ' ὠνεύονται πλέον. Ἐλπίζομεν ὅτι τοιαύτης θυμηδῆς ἐκπλήξεως, θέλει ἀπολαύσει μετὰ καιρὸν ἡ πατρίς καὶ μέχρι τοῦ ἐσχάτου αὐτῆς χωρίου, καὶ ἀνέλθει οὕτως ἐκπεπτωκῶς διδάσκαλος ἐπὶ τοῦ θρόνου, τὸν ὁποῖον ἐλάμπρυνε πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἐπ' αὐτῆς ἔτι, σθεναρὸς καὶ γόης μνητὴς καὶ ἀποκαλύπτωρ τῶν ἐθνικῶν δικαιωμάτων, ἅτινα τώρα ὑπὲρ ποτε χηρῶσιν ἡρωϊκῆς πρασασίας καὶ περιφυλάξεως ἐκεῖ πέραν εἰς τὸν κινδυνεύοντα Ἑλληνισμόν.

Ὁνολογού.

ΤΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

(ΕΙΔΙΚΟΓ' ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κωνσταντινούπολις, 14 Σεπτεμβρίου

Πάντες οἱ ἡγεμόνες τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου ἐξῆλθον εἰς περιοδείας ἐκτὸς τῶν κρατῶν αὐτῶν, καὶ τινες περιοδεύουσιν ἔτι. Ὁ βασιλεὺς ἡμῶν Γεώργιος ὡς καὶ ὁ τῆς Ρουμανίας καὶ ὁ τῆς Σερβίας εἰσὶν ἐκτὸς τῶν βασιλείων αὐτῶν. Πρὸ μικροῦ δὲ ἐπανῆλθον οἱ ἡγεμόνες τοῦ Μαυροβουνίου καὶ τῆς Βουλγαρίας. Ὁ δὲ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ἄρχων, πρέπει νὰ τὸν λογαριάζομεν καὶ αὐτὸν, ἄρτι ἐπανεκάμψεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτοῦ. Γενικῆ λοιπὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χερσονήσῳ κίνησις. Μόνον ἡ Τουρκία φαίνεται ἐρησυχάζουσα. Ἄλλ' ἐρησυχάζει; Βεβαίως οὐχι, προκειμένου μάλιστα, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον περὶ τοῦ πετσοῦ τῆς, καθότι οἱ μὲν ἄλλοι πάντες φροντίζουσι περὶ ἐπεκτάσεως τῶν ὄριων καὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, αὐτὴ δὲ περὶ ὑπερασπίσεως καὶ τηρήσεως τῶν ὑπαρχόντων.

Ἐθρυλήθη ὅτι ἡ Τουρκία εἰσῆλθεν ἢ εἰσέρχεται εἰς τὴν

Γερμανοαὐστριακὴν συμμαχίαν. Τὸ πρῶτον οὐδόλως ἔχεται ἀληθείας. Ἡ Τουρκία βούλεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τῆς Γερμανοαὐστριακὴν συμμαχίαν καὶ πρὸς τοῦτο κυρίως ἐστάλη ὁ Γαζὶ Μουχτάρ πασπᾶς μετὰ τοῦ ἰδιαιτέρου γραμματέως τοῦ Σουλτάνου εἰς Βερολίνον. Ὁ δὲ λόγος τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων εἶνε δευτερευόν. Οἱ πολιτικοὶ τῆς Πύλης γινώσκοντες τὰς τάσεις τῆς Αὐστρίας, ὅπως ἀφαρπάξῃ καὶ ἑτέρας χώρας τῆς Τουρκίας, ἐπιζητοῦσιν ὅπως διὰ τῆς εἰσόδου αὐτῆς εἰς τὴν συμμαχίαν Γερμανίας καὶ Αὐστρίας ἀποσοβῆσιν τὸ ἐνδεχόμενον τοῦτο καὶ λάβωσιν ὡς ἀντάλλαγμα τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀκεραιότητος τοῦ τουρκικοῦ κράτους, ὡς ἐγένετο ἐν τῇ συνθήκῃ τῶν Παρισίων. Μὴ ἐπιτευχθέντος τούτου διατελοῦσιν ἀναμένοντες, προθυμοὶ πάντοτε, ἐὰν παρουσιασθῇ διαφωνία τις εὐρωπαϊκῆ ἢ συνδιασμός τις ἑτερος ἐκτὸς τοῦ Γερμανοαὐστριακοῦ, νὰ ἐπορευθῶσιν κατὰ τὴν πατροπαράδοτον αὐτῶν πολιτικὴν.

Καὶ αὖθις ἐνεκα τῆς προσεχούς ἐλευσεως τοῦ κόμητος Δούρφεριν, ἐτέθη εἰς τὸ μέσον τὸ ζήτημα τῶν μεταρρυθμίσεων καὶ τὰ ὑπουργικὰ συμβούλια σκέπτονται ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ «Χακικάτ» ὀμιλοῦσα περὶ τῶν μεταρρυθμίσεων ἐπιζητεῖ τὴν ἐπέκτασιν αὐτῶν εἰς ἅπαντας τοὺς κλάδους τῆς διοικήσεως. Ἐν τῷ ἄρθρῳ δ' αὐτῆς τούτῳ παιεῖται λόγον καὶ περὶ τῶν δυσχερειῶν αἰτινες ἀπαντῶσιν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς παιδείας προκειμένου περὶ ἐκδόσεως συγγράμματός τινος. Εἰς τούτο μέγα δίκαιον ἔχει ἡ τουρκικὴ ἐφημερίς. Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις ὅτι ὑπουργεῖον εἰς ὃ εἶνε ἀνατεθειμένη ἡ ἀνάπτυξις καὶ καλλιέργεια τῶν γραμμάτων παρεμβάλλει ἀκριβῶς πάντα τὰ προσκόμματα εἰς τούτο. Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές, διὸ δίκαιός πάνυ ἐκλίθη φωτοβεστήριον ἐν τινι ἐπιστολῇ δημοσιευθεῖσῃ ἐν τῇ «Τουρκία», φερουση ὡς ὑπογραφὴν πρὸς ἰατροῦ, ὅστις δὲν φοβεῖται νὰ λέγῃ καὶ δὴ καὶ νὰ γράφῃ τὴν ἀλήθειαν δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουσι νὰ τὴν ἀκούωσιν, καὶ ἥτις ὑποτίθεται

πιστροφή αὐτὴ ἦτο ὅτι διὰ τὸν αὐλικὸν ἢ ἀπόδοσις τῆς εὐνοίας. Ἐστέναζε διὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν εὐγενῶν τοῦ πελατῶν, καὶ βλέπων αὐτοῦς ἐπὶ τέλους ἐν τῇ ὥραία ταύτῃ χώρᾳ, ἠλπίζεν ὅτι θὰ ἤρχοντο καθε καλοκαίρι. Διακαῶς ἐπιθυμῶν νὰ δεῖξῃ τὰς γνώσεις του καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς Μπωλιε, εἶχε τεθῆ ὑπὸ τὴν διάθεσιν τῆς μαρκησίας, ἵνα ἔξιμπερδεύσῃ τὰ μπερδεμένα κόμματα τῆς δίκης τῆς Ἀγγιλίας. Καὶ ἀπὸ δύο ἐβδομάδων ἐκράτει συγχὴν καὶ ἐνεργητικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ δικηγόρου, ὅστις εἶχε βάλει φρότιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ἐντὸς δ' ἐνός καὶ ἡμίσεως μηνός ὁ κ. Μπασελίνος εἶχεν ὠφελήσει περισσότερον ὅλων τῶν οἰκογενειακῶν συμβουλιῶν τοῦ Μπωλιε ἐπὶ δέκα ἔτη. Καὶ ἡ μαρκησία, ἂν καὶ ὁ συμβολαιογράφος προέλεγε πάντοτε κακὰ περὶ τῆς δίκης, ἦτο καταγοητευμένη ἐκ τῆς βοηθείας, ἣν παρεῖχεν αὐτῇ καὶ ἐκπεληγμένη διὰ τὴν δραστηριότητά του. Διέβλεπεν ἐν αὐτῷ ἕνα ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ὑπηρετοῦσι πιστῶς καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄξιοι νὰ ὑψωθῶσιν ἐν τῇ τάξει τῶν φίλων. Ὡς τοιοῦτον δὲ καὶ τὸν μετεχειρίζετο.

Ὁ κύριος Μπασελίνος ἐρχόμενος πρὸς τὸ φρουρίον συνήντησε τὸν μαρκησίον ἐμπρὸς τῆς θύρας τοῦ κήπου, καὶ βλέπων αὐτὸν φορτωμένον, τοῦ ἐπήρξεν διὰ τῆς βίας τὸ ὄπλον, τὸ ὁποῖον ἔφερον ὑπὸ τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς ἐκράτει ὑπερμέγεθες ἐκ μαύρου δέρματος χερσὶν παρεχόμενον μετὰ διάφορα ἐγγράφα.

— ὦ! καλὲ σεῖς, κύριε Μπασελίνε, δὲν μορεῖτε νὰ περπατήστε, εἶπεν εὐθύμως ἡ Κλαίρη πρὸς τὸν συμβολαιογράφον, ὅστις ἀνέβαινε ταχέως τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος προσπαθῶν νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλον του καὶ προσκλινῶν ἐδαφιαίως.

— Εὐάρεστηθῆτε, δεσποινίς, νὰ δεχθῆτε τὰ σεβάσματα μου. Καθὼς βλέπετε, αὐτὴν τὴν στιγμήν φέρω τὰ ὄπλα τοῦ δικαίου καὶ τῆς βίας. Τὸν κώδικα ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ τὸ ὄπλον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Cedant arma togae. Μὲ συγχωρεῖτε, βέβαια δὲν ἐνοεῖτε τὰ λατινικά καὶ θὰ μὲ πάρετε γιὰ κανένα ξυλοφιλόσοφον.

— Αὐτὰ τὰ λατινικά τοῦλάχιστον τὰ ἐνοεῖ ἡ ἀδελφή μου, ἀπήντησεν ὁ μαρκησίτιος γελῶν. Καὶ εἰσθε ὁ καλλίτερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου. Δώστε μου σὰς παρακαλῶ τώρα τὸ ὄπλον μου. . . Εὐχαριστῶ. . .

Καὶ λαμβάνων τὸ ὄπλον ὁ Ὀκτάβιος ἀνέβη τὴν κλίμακα ὀπισθεν τοῦ συμβολαιογράφου.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔκανες καλὸ κινῆγι! εἶπεν ἡ δεσποινίς Μπωλιε, σταματῶσα τὸν ἀδελφόν της ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς αἰθούσης καὶ ἀνοίγουσα τὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του ἀνηρημένον σάκκον.

— Ὅχι πῶ τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν θὰ φορέσω πτερὰ παγωνίου. . . Αὐτὸ τὸ κινῆγι δὲν τὸ ἀκότῳσα ἐγώ.

— Ποιὸς λοιπὸν;

(ἀκολουθεῖ)